

Hayatı Reklam

– BENGÜL.A. · 20 Haziran 2020

Cep telefonunu eline aldı, gözlerini açar açmaz. Kontrol etti, dün akşam sosyal medyada paylaştıklarını kaç kişi beğenmiş, kaç kişi yorum yapmış diye. Artık tamamen rutin bir hal almıştı son birkaç yıldır bu alışkanlığı. İşte başlamıştı yeni günde de.

Beyaz, terli atletinden taşan göbeğiyle horul horul uyuyordu adam her şeyden habersiz. Üstü açılmıştı sıcaktan. Ani bir kararla videoya almaya başladı o haliyle eşini. Birden cırtlak sesi ortalığı çınlattı kadının.

Bir program sunucusu edasıyla;

-Eveeettt! Efendim, hepinize günaydınlar. Bakın burada kim var? Uykucu kocam!

Sıkı, canını yakarcasına bir makas aldı yanağından adamın. Sırtını söylenecek dönen adam devam etti uyumaya. Umursamaz haline bozuldu eşinin. Ancak kamera kayıttayken üzerinde duramazdı konunun.

Ne de olsa şu an canlı yayındaydı yani! Doğruca oğlunun odasına girdi.

-Evet! Şimdi de tosbağa oğluşumun yanına geldik! Canım oğluşum benim. Sen benim ömrümsün ömrüm!

Diyerek yorganın altındaki tumbul oğlanı şapur şapur öpücüklerle boğdu. Sağanak yağmurlu bir güne gözlerini açan çocuk;

-Yaa anne! Bir çekil başımdan. Rahat bırak beni!

Yorganı öfkeyle kafasına kadar çekti.

-Hahahayy! Şakacı oğlum benim.

Kamerayı, odanın duvarındaki bayrağa çevirdi. Poposuna bir çimdik atarak, fısıltıyla;

-Kalk! Video çekiyorum. Rezil etme beni takipçilerime!

Kendisine çevirdi kamerayı bu defa. Sahte gülüşünü taktığı tumbul kırmızı yanaklarında ,kötülük kol geziyordu.

-Evet, sevgili takipçilerim! Oğluşum, huysuzum da uyanıyor şimdi. Kahvaltı yapacağız ailecek. Şimdilik hoşca kalın. Ne mutlu Türk'üm diyene!

Kamerayı kapattı. Odanın tahta döşemelerini iri cüssesi ile sertçe yürüyerek çatırdattı. Daha da kızıla dönmüştü suratı öfkeden. Ateş püskürdü oğluna.

-Oğlum! Video çekiyorum değil mi? Kaç defa tembih edeceğim sana neşeli, sevimli görün diye?

Daha o yaşında, en az annesi kadar kilolu olan çocuk, zorlukla kalktı yataktan. Teki hala açılmayan gözleri ile uyanmak istemiyordu. Yatak ona sıcak kollarını açmış, gel diyordu.

-Ya anne! İstemiyorum! Beni çekme! Bu ne ya her sabah aynı şey. Bıktım!

Tırnaklı dişlerini dışarıya çıkardı kadın. Yeşil ama bir yandan kırmızıya çalan ürkütücü gözlerle oğlunu tersledi.

-Sus! Seni çekmeyeyim de kimi çekeyim? Kalk yürü hadi. Elini, yüzünü yıka!

O kadar çok şımartılarak büyütülmüş, her istediği her an yerine getirilmişti ki hüngür hüngür seslice ağlamaya başladı.

-Oğluşum tamam. Ömrümsün, bir tanemsin sen benim. Gel anacağına .Tombulum, tatlısın çok, ne

yapayım? Onun için çekiyorum seni annem!

Islak ıslak öptü şişman yanakları kadın. Kahvaltı masasına oturdular.

-Bana bak hayatım. Unutma sakın, üç gün peş peşe bir demet çiçek göndereceksin iş yerime. Anladın değil mi? Üç gün!

-Daha kaç kez diyeceksin hanım? Ezberledim, tamam!

-Kaliteli olsun güller. Çatlasın kahpeler.

Karşısında şirketin kadınları varmış gibi , gözlerini kıstı ve kırmızı yüzü mora kesti.

-Anne ben patates istiyorum.

-Oğluşum!

Öyle bir içten seslendi ki oğluna, adam ve çocuk irkildi.

-Gel oğluşum gel!

13 yaşındaki tombul oğlanı dizine oturtup, yanaklarını sıkmaya başladı.

-Yaa anne!

-Dur! Yerim senin anne diyen ağzını oğluşum benim. Çek babası, bizi çek! Beğeni alırız oğluşumla.

Birden çılgılık attı kadın;

-Ayyy! Dur dur! Şuradan bir oyun havası aç bakayım yavrum! Takipçilerim şenlensin ayol!

Deyip kahkaha attı. Adam, çocuk ve kadın müzik eşliğinde göbek atmaya başladılar evin ortasında.

Adam, mekanik hareketlerle kollarını havaya kaldırdı. Yüzünde donuk bir ifade, bir an önce işe gitmek için can atıyordu. Çocuk, kocaman göbeğini hoplatarak annesiyle karşılıklı kıvırttı.

-ohh ohh ohh! Allah Allah! Nidalarıyla coşan kadının gürültüsünden korkan çocuk, sıçrayarak annesinden uzağa kaçtı. Gözlerini açan kadın "oyna oyna!" Diyordu oğlana vücut diliyle.

Servisin korna sesi kurtarıcı oldu. Çantasını kaptığı gibi sevinçle uzaklaştı çocuk. Adam da işe gitmek üzere ayrıldı evden. Her ikisi de evin dışında rahat bir soluk alabiliyordu.

Kadın şişman kalçalarını taşımakta zorlanarak çıktı şirketin merdivenlerini. Sevmediği bir iş arkadaşı geçti yanından.

Burun kıvırıp " Hıhh haspam! Görende bir şey sanacak bunları. Kahpeler, siz kaşındınız!" diyerek doğruca müdürün odasına koştu.

Üzerine çeki düzen verip usulca tıklattı kapıyı. "Girin!" sesini duyar duymaz, el pençe ve daima cebinde hazır olan sahtekâr gülüşünü çıkarıp yüzüne takarak, tombul kalçalarını yuvarlaya yuvarlaya odanın ortasında durdu.

-Aman efendim. Çok iyi gördüm sizi. Maşallah, maşallah ... Hanımınız çok iyi bakıyor size. Her geçen gün gençleşiyorsunuz!

-Sağ olun. Buyurun. Ne var ne yok?

Kadının; iki yüzlü, dalkavuk bir karaktere sahip olduğunu bilirdi. Ama yine de sevinirdi iltifatlarına.

Reklam anlayışını seviyordu işte!

-Ah! Müdür Beyciğim! Biliyorsunuz bu şirket benim hayatım oldu. Yeri geldi hastalandım, yeri geldi aç kaldım, yeri geldi evladımın sevgisini ayırıp buraya verdim. Gündüzümü geceme kattım. Hastanede yattığım zamanlar da bile şirketimi unutmayıp not düştüm fotoğraflarıma.

-Evet!

Ne zaman asıl mevzuya gelecek diye bekliyordu Müdür. Tiknefes kadın kıpkırmızı kesilmişti. Daha da şiddetli bir hitabetle sözlerine devam etti.

-Diyeceğim şu ki müdürüm. Bazı arkadaşlar işini ciddiye almıyorlar. Lakayt davranışlar sergiliyorlar. İşleri güçleri dedikodu. Yok yani beni yanlış anlamayın. Çok severim kızları, ancak iş başka dostluk başka! Sözlerinin tesir etmesi için bir süre bekledi. Arkasına yaslanıp, çaktırmadan müdürü izledi.

-Kimmiş onlar? Ben çalışanlarımdan disiplin isterim. Söyleyin kim onlar isim verin bana isim! Amacına ulaşmıştı kadın. " Oh olsun size kahpeler!"

-Ah müdür Bey! Kimsenin ekmeği ile oynamam ben. Ancak böyle kişilerde ne bileyim... Siz ki bu vatanın şerefli bir evladısınız. Size yakışanlarla, ayak uyduranlarla çalışmalısınız.

Müsaade isteyip aniden kalktı. Çıkmadan geri döndü .

-Müdür Bey bir fotoğraf çekinelim mi? Şöyle şirketin adı görülsün arkada. Dost, düşman çatlatalım!

-Olur. Gelin çekinelim.

Kızıl yüzünü yeniden sahte gülüşü kapladı. Müdür, koltuğundan kalkmadı. Geniş gövdesiyle yaklaştı.

Tombul memelerinden biri kafasına yapıştı adamın.

Öğle arası bitince, gösterişli kocaman bir gül demeti ve bir kutu çikolata geldi kadına. Etrafını sardılar iş arkadaşları.

-Aaa... Ne güzeller. Kimden geldi bunlar?

-Kimden olacak sevgili biricik kocacığımdan!

-Siz evde görüşmüyor musunuz da buraya geliyor güller?

-Ayol ben nereden bileyim? Bizimkinin işleri işte. Adam aşık bana, ne yapsın. Bulmuş benim gibi etine dolgun, güzel kadını. Herhalde âşık olacak kızz!

Histerik bir kahkaha attı, şöyle uzunca. Tombul yanaklarını şişire şişire yuttu çikolataları. Güllerine sımsıkı sarıldı ve kokladı. Kadınlar hemen başladılar aralarında fısıldaşmaya;

-Kesin kocasına talimat verdi.

-Bence de ya. Kim çeker bu karıyı?

-Zavallı adam, acıyorum valla.

-Sormayın. Akli sıra hava atacak bize.

O sırada koridorda dolaşan müdür, bir köşede toplanmış fısıldaştıklarını görünce kükredi.

-Arkadaşlar! Dışarıda bir sürü işsiz insan var. Çalışmak istemiyorsanız bırakın! Bırakın ki , şirketimiz kalkınsın!

Yüzünde tebessümle dönüp;

-Ooo size mi bu güller?

-Evet Müdürüm.

Diyerek hazır ola geçti. Diğer kadınların hepsi suspus olmuşlardı. Fırsatı kaçırmayan kadın, çikolatalardan ikram etti. Alıp yiyecek diye de içi gitti.

-Yok sağ olun. Şekerim tavan yaptı zaten stresten. Size afiyet olsun.

Müdür uzaklaşırken, diğer çalışanlara ters ters baktı.

-Çalışkan, azimli, emektar arkadaşınızı örnek alın!

Son olarak şişman kadına dönüp;

-Bir ara uğrayın, konuşalım. Dedi.

“ Oh! Çikolataları da kurtardık. Her şey yolunda!”

Amacına ulaşmıştı. Yıllar yılı işyerinde barınmak için müdüre laf taşır dururdu. İş gücü abartı ve gösterişti. Bu durum özel yaşamına da yansımıştı. Kızlardan birini çağırdı.

-Kızz! Beni güllerimle bir alsana. Güzel çek ama zayıf çıkayım!

Korkunç gülüşüyle yine kadrajdaydı ve hemen sosyal medyada paylaştı fotoğrafını. Akşam yemeği için bir plan kurdu kafasında. Kocasını aradı hemen;

-Ha! Aloo! Hani o restoran var ya... Hah oradan! Oradan üç kişilik rezervasyon yaptır. Evet... evet!

Uzatma! Nee? Ben oralarda yemek yiyip kendime güldürtmem. Sen dediğimi yap! Hadi güle güle.

Lüks restorana gelir gelmez, fotoğraf çekimine başladı hemen. Oğluyla kocasını pozdan poza sokarak bunalttı. Açlıktan ölüyordu obur çocuk. Yemekler geldi. Tam saldıracakken eline vurdu annesi.

-Dur be oğlum! Masayı çekeceğim.

-Yaa anne hadiiii!

-Sus tamam. Dur dur yeme! Seni çekeceğim oğluşum. Güzel güzel konuş yavrum.

Zavallı çocuk istemese de katlanıyordu bu duruma. Kayıt başlar başlamaz;

-Canım annem ve babamla akşam yemeğindeyiz. Kutlu olsun. Yaşasın annem! Canım annem!

Fısıltıyla “ El salla! “ Dedi kadın. Açlıktan bayılacak olan oğlan el salladı. Bu işkenceden kurtulmuştu.

Daha fazla dayanamadı. Mis gibi kokan yemeklere saldırdı. İştahla yiyor, kilosuna katkı yapıyordu.

-Aferin oğluşum benim. Afiyet olsun yavruma.

Hiç konuşmadan yemeklerini yediler baba ve oğul.

Kadın ise; yüklediği fotoğraf ve videolara gelen beğeni ve yorumları gördükçe doydular.